

Μπορεί όμως να υποστηρίξει κανένας μ' όλη τη σοβαρότητα πως τα έργα της Ν. Σικηνής είναι και πατριωτικώτατα. Γιατί ύστερ' από την «Κοραλία» τόν «κ. Δυπόν» ή την «Πρώτη νύχτα του γάμου» σούρχεται όρεξη νάν τ'όρξεις στό γλέντι, πού θά περ νά ζήσεις, ενώ ύστερ' από τούς «Βουλγαρομακεδόνες» ή από κανένα άλλο ίδιαις πάστας έργο γροθιάζεις τά χέρια σου, τρίζεις τά δόντια σου και τά βάζεις, από μακριά, μέ τούς Βουργάρους, ή γράφεις άρθρα στην «Εσπερινή» φροβερίζοντας... τή Ρουσία. Και τά τέτια καμώματα ξενευρίζουν τόν άνθρωπο και τόν κάνουνε σουπιά.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

κάθε μέρα λέει και ξαναλέει πως φέτος θά δείξει μεγάλη τσιγκουνιά και στις δασκαλικές και στις δικαστικές και σ' όλες τίς άλλες μεταβολές των υπαλλήλων της. Θάν τις κάνει, πού λένε, μέ τό σταγονόμετρο κι όχι μέ τή σέσουλα, καθώς πρώτα. Λίγες και διαλεχτές κι όσες «ή ανάγκη της υπηρεσίας» επιβάλλει.

Νάν τό πιστέψουμε; Νάν τό δούμε πρώτα, και δέ θάργήσουμε, γιατί σέ μια δυό βδομάδες δημοσιεύονται οι δασκαλικές μεταβολές. "Α γίνουν πολλές μήν παραξενευτείτε. Οι ανάγκες της υπηρεσίας είναι τόσο πολλές καμιά φορά πού πνίγουν και τις κομματικές ανάγκες νά μή φαίνονται.

Νά μ'ε συμπαθάτε. Η πρώτη φουρνιά μέ τίς δασκαλικές μεταβολές δημοσιεύτηκε τήν Τρίτη. "Οχι μέ τή σέσουλα, αλλά μέ τό σουβάλι. "Ανάγκη της υπηρεσίας, σου λέει άλλος!

Σέ λίγες μέρες, λέει, γίνονται κ' οι «συμπληρωματικές»!

ΡΩΤΗΣΑΜΕ

κάποιον γνωστό μας αστυνομικό για τούς περίεργους αυτούς χαμούς των παιδιών πού δημοσιεύουν κάθε μέρα οι σημερινές.

— Χάνονται, μ'ε είπε, τό ξέρω, λείπουνε μια δυό μέρες από τά σπίτια τους, είτε για πουλιά, είτε στη θάλασσα, είτε σ' άλλες μπερμπαντιές, μ'ε ξαναγυρίζουν...

— Καλά, μ'ε ή 'Αστυνομία τότε γιατί δέ στέλ-

από τό πείσμα τους δαγκώνανε τά χείλια τους, έμιλούσανε όμως και για τίς πιστολιές.

Τήν ώρα κείνη έφτασε κι' ο πιστικός του Καχπεντουνιά γυρίζοντας σπίτι του.

Οι συντρόφοι του τόν έβάλανε στην ουσία του πως τούς πειράζανε οι άλλοι για τά ψευδαδινά. Κείνος τότε καμώθηκε πως τάχ'ε δέν ήξερε τίποτα.

— Τι γίνηκε, βρέ παιδιά, λέει, ο άνωματάρχης, ο παλληκαρής; δέν έφάνηκε σήμερα.

— Είναι στομαχιασμένος από ψές τό βράδυ απ' τάρνι σας και δέν μπόρεσε νά βγ'η δ'ω σήμερα, είπε ένας απ' τ'άλλο κόμμα κι' οι άλλοι ξεκαρδιστήκανε στό γελοίο.

"Ο άλλος δέν πειράχτηκε διόλου σαν άνθρωπος πού τ'ώχει ασφάλτο πως μέ τά μάγικ του θά κλείση όλα τά στόματα σέ λιγκάκι.

— Μπορεί, λέει ήσυχ'ε ήγώ όμως στοιχηματίζω ένα ναπολεόνι, νά το, και τό βρόντηξε άπάνου στό τραπέζι, κι' όποιος θέλει από λόγου σας άς βάλη μια δραχμή μονάχα, πως ο άνωματάρχης δέν είναι δ'ω έφυγε σήμερα σύναυγα μ' ένα βόλι στην πλάτη κατάκαλα φυτεμένο. Δέν έχει φόβο ή ζωή του, μ'ε θά θυμάται τό Πατιρντογ'ωρι και θά τόν πηγαίνει Τρίτη και Τετράδη... Θά βάνη στοιχημα κανένας σας;

νει σημείωση στις έφημερίδες για όσα παιδιά ξαναβρίσκονται, νά ήσυχάσει ο κόσμος;

— Δέν τά μαθαίνουμε όλα. Θαρρείς πως όποιος γονιός βρεί τό παιδί του έχει έννοια νάρθει νάν τό πει στην αστυνομία;

— Μά έπρεπε ή αστυνομία νάχει έννοια νά πάει νά ρωτήσει τό γονιό ά βρήκε τό παιδί του!

Σ' αυτό ο γνωστός μας αστυνομικός δέν άπάντησε μ' ένα άλαφρό στραβομουτσούνησμά του μ'ε έδωσε νά νιώσουμε πως ή αστυνομία έχει πιά σοβαρές φροντίδες και δέν της περισσεύει καιρός νά σκοτίζεται μέ τά τέτια ψιλολογήματα.

III

ο κ. Ράλλης πως πρέπει σώνει και καλά νά διαλυθεί ή Βουλή αφού μέ τόν καινούριο νόμο λιγοστεύει ο αριθμός τ'ω βουλευτάδων. «Λογικώς» και «Συνταγματικώς», λέει, δέν μπορεί μέ τόν καινούριο νόμο νά λειτουργήσει ή σημερινή Βουλή.

Αυτά λέει ο κ. Ράλλης. Οι άλλοι όμως λένε πως αυτά ή είναι φοβέρες για νά μήν τού φύγουν οι φίλοι του πούναι δυσαρεστημένοι: γιατί τά ρουσφέτια δέ δίνονται μ' άπλοχεριά, ή δείχνουν τούς φόβους της Κυβέρνησης πως δέ θά μπόρεσει νάχει πλειοψηφία τό Νοέβρη.

Δικός τους λογαριασμός αυτός. Έμεις μοναχά βλέπουμε, κι αυτό μ'ε ενδιαφέρει, πως οι πολιτικοί μας τότε μοναχά θυμούνται και λιθανίζουν τή «Λογική» και τό «Σύνταγμα», όταν τούς χρειάζονται για νά κάνουν τίς δουλίτσες τους, μπλαστρώνοντας μ' αυτά τά δυό κάθε παρανομία τους.

ΣΚΙΑΣ ΓΡΟΘΙΕΣ

(Η άρχή του στο περασμένο φύλλο).

"Η άναμφιβόλος» από μέρος τού επικριτή «ήγνοια των ισχυρισμών τού Ροΐδου και των άλλων» βγαίνει στη σικνή και δεύτερη φορά, στό τέλος της σκιαμαχίας, στό στερνά φύλλα του βιβλίου, για νά σούψει τή ράχη στις γροθιές τού κ. Σικιά, που χάρη σ' αυτή «καταστρέφει τόν λόγον» κάμποσο ρητορικά, και πείθει μέ τό ξεσέπασμά της τόν άγνωστη πως ο επικριτής είναι για τά πανηγύρια

κι όχι νά μιλάει για τέτοια ζητήματα, κι ο ίδιος ο κ. Σικιάς πως μπορεί μ' όλο του τό δίκιο ύστερ' από τέτοιο άγώνα νά φωνάζει: σαν τό χορό στις τραγωδίες τού Έυριπίδη «ώ μέγα σικνή Νίκη, τόν έμόν-βίοτον ως νυν και άει κατέχοις». Μέσα σ' όλα αυτά τό σημαντικώτερο, κατά τή γνώμη μου, είναι ή όμολογία τού κ. Σικιά πως ή δική του «άπάντησις ήτο ματαία». Σ' αυτό δέ χωράει, νομίζω, δεύτερη γνώμη - ματαία, όσο και τό πρώτο του βιβλίο. "Ας δούμε ως τόσο μέ τί φροσεϊά βγαίνει τή δεύτερη φορά τού επικριτή ή «άναμφιβόλος ήγνοια». Βγαίνει «ως άμφισβήτησις της αληθείας των υπό τού κ. Σικιά ειρημένων ότι τό δόγμα τό καταδικάζον τήν καθαρύουσαν σηορίζεται και πρώτιστα πάντων προϋποθέτει ισχύοντα γενικόν γλωσσικόν νόμον άνώμαρτον, καθ' όν ή φύσις των γλωσσών επιβάλλει νά ύφίστανται αύται άδιαλείπτους σπουδαιοτάτας μεταβολάς άνευ έξωτερονης αίτίας, και δι π'άσα γλώσσα φαινομένη δι δέν έχει μεταβληθή όσον άλλαι τιές οίον ή Γαλική είναι νεκρά και μούμια» (σελ. 58). Στά «ειρημένα» αυτά είχε παρατηρήσει δυό πράματα ή «άπερίσκεπτος» επικριτής: ότι δέν είναι σωστό πως για «προϋπόθεση» παίρνουν τό νόμο της «μεταβολής» όσοι χτυπούν τήν καθαρύουσα, πως τήν καταδικάζει: τό δόγμα επειδή άντιμάχεται σ' έναν τέτοιο νόμο, πως τό δόγμα κρατιέται από τό νόμο αυτόν και θά πέσει π'ώσιν τρανή και άνάσκητη άν έθγει: όχι αληθινός» και ότι κι ο νόμος αυτός σαν «τά πάντα» πού «ρεί και ούδέν έστι πάριον» έρρηή, άλλαζε κάπως περνώντας από τά δογματικά της αίρεσης στό άπολογητικό βιβλίο τού κ. Σικιά. Φαίνεται, για νά μήν τά μασσούμε, πως ο επικριτής έπαισε δ'ω, ότι απορίζεται τά επιχειρήματα αυτού παρα τής εμφύτου ευγλωσσίας» (σελ. 58), γιατί τά ειρημένα τού κ. Σικιά τά είπαν αλήθεια ο Κρουμπάχερ κι ο Ροΐδης, ως μαρτυράνε για τόν τελευταίο τά ίδια του λόγια σέ εισαγωγικά κλεισμένα και άπλωμένα στη σελ. 59 της ματαίας άπάντησης. «Ματαία» είναι κι αυτά, φοβούμαι, κι άντίς νάποδείξουνε— για τήν προϋπόθεση - ό,τι γυρεύει ο κ. Σικιάς, φανερώνουνε μοναχά κάποια «ήγνοια» τού έλέγχου» από μέρος του κατά τόν όρο τόν παλιό της Λογικής, γιατί ο επικριτής δέν άνήθηκε πως πιστεύει ο Ροΐδης κι' οι άλλοι μαζί μέ τή Γλωσσολογία και τόν Ούίτνεύ σ' έναν κάποιο γλωσσικό νόμο «ροής» αφού ο ίδιος στην κρίση του εξηγάει για ποιό λόγο και μέ τί

Κι' έκαμε νά στριψη τό μουστάκι του πού μπορεί ύστερα από δυό τρία χρόνια νά ιδρωνε στό χείλια του. Τσιμουδιά.

"Ο ένας κούτταζε τόν άλλον. Κάτι παραπάνω ήξερ' αυτός από κεινούς.

— Τις ακούσατε ψές τή νύχτα τίς πιστολιές; ξαναείπε.

— Ναι ναι, φωνάζανε ούλοι όσοι τίς ακούσανε κι' όσοι κοιμούτανε σαν κροσσάδικα. Πές μας, βρέ αδερφέ, τί έτρεξε;..

— Δέ μ'ε λέει από κει τού λόγου του πού πήγε κι' έτριψε το στομάχι τού άνωματάρχη και ξέρει π'ω; είτανε στομαχιασμένος απ' τάρνι μας;

Τώρα είτανε ή άράδα νά γελάσουνε κ' οι πιστικοί τού Καχπεντουνιά.

— Μ'ε σκάσανε, αδερφέ, τόσο ώρα νά, μ'ε πιθεύουνε' είπε ένας.

— Αί και σεις, λέει ένας ψηλόλιγνος απ' τ'άλλο κόμμα, τό παραπήρατε στη μύτη. Έτσι για νά γελάσουμε σ'ε χωρατεύαμε' πές μας για τίς πιστολιές.

— Θά σ'ε π'ω' μ'ε για τό Θεό νά μ'ε βγ'η απ' τό στόμα σας και πάρουμε τόν κατημένο τόν Καπταν Γιώργη στό λαιμό μας.

— "Οχι όχι, φωνάζανε ούλοι' όποιος τό π'η 'Ιούδας...

Οι δυό πιστολιές παίρνανε και δίνανε καμιά βδομάδα μέσα στό χωριό. "Ο Καχπεντουνιάς κάνοντας τόν άρρωστο δέν έβγαίνει δ'ω. "Ο κόσμος έπαισε κρυφά κρυφά νά τόν άνεκατώνη στις πιστολιές μ'ε κανένας δέν ήξερε νά π'η χεροπιστά πράματα. Κείνοι πού έρχόντανε σέ όμιλίες μέ τού Γλυφιά τούς άπαλέτες λέγανε πως μάθανε απ' αυτόνους τό κατ'ό' π'ε και καλά ο Καχπεντουνιάς μέ τόν άνωματάρχη, πού έφυγε έτσι βιαστικά, χτυπηθήκανε τή νύχτα μέ πιστόλια πίσω στις ρεμματιές' πως τά βόλι τού άνωματάρχη ξεγδάρε στην κορφή τό παλληκάρη της φακής και π'ω; αυτόνου τό βόλι τραύπησε τό νόμο τού άνωματάρχη πέρα πέρα χωρίς νά τού σπάση κόκκαλο και πως έφυγ' αυτός μέ δεμένη τήν πλάτη γιατί ντρεπόντανε π'ω νά φαν'η στόν κόσμο.

Σέ καμπίσες μέρες βγ'ηκε δ'ω κι' ο Καχπεντουνιάς. Στριμμένες στριμμένες τίς μουστακές του και μ' ένα μαντήλι μεταξωτό δεμένο τό κεφάλι του.

"Οσοι τόν βλέπανε πιστεύανε τά όσα λογηθήκανε κείνες τίς μέρες' περαστικά τού φωνάζανε από παντού.

— Νάστε καλά, άπαντούσε κείνος, και πήγαίνε καμαρωμένος σαν Ταξιάρχης.

"Αμα δά έφτασε στου Γλυφιά και π'ω είτανε κι' άν είτανε.

— Βρέ καλό στόν ήρωα, καλό στό Μάρκο Μπό-